

LBRIS

We know
books

Michael Bond

Paddington

SARE ÎN AJUTOR

Ilustrații de Peggy Fortnum,
colorate de Anca Chiriță

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Cuprins

CAPITOLUL UNU

Un picnic pe râu 5

CAPITOLUL DOI

Paddington licitează 22

CAPITOLUL TREI

Paddington „confeționează singur“ 37

CAPITOLUL PATRU

O vizită la cinema 55

CAPITOLUL CINCI

Ceva periculos în bucătărie 72

CAPITOLUL ȘASE

Necazuri la spălătorie 89

CAPITOLUL ȘAPTE

Paddington mănâncă în oraș 105

CAPITOLUL UNU

Un picnic pe râu

Paddington se ridică în capul oaselor în pat cu o expresie nedumerită pe chip. Evenimentele din Windsor Gardens nr. 32, în special micul dejun, respectau întotdeauna un program precis, și de aceea era cât se poate de neobișnuit să-l trezească ceva atât de devreme.

Se uită atent prin cameră, dar totul părea la locul lui.

Fotografia mătușii Lucy, făcută cu puțin înainte să se retragă la azilul pentru urși pensionari din Lima, se afla pe

măsuța de lângă pat, împreună cu borcanul lui de marmeladă specială de portocale și alte câteva lucruri.

Pălăria veche și haina de stofă cu brandenburguri atârnavau în cuierul de pe ușă, iar bănușii lui peruvieni erau sub pernă.

Mai important decât orice, când ridică așternutul și se uită sub pat, valijoara de piele cu compartimentul secret în care își ținea jurnalul și un număr de alte hârtii importante era în continuare acolo.

Paddington răsuflă ușurat. Cu toate că locuia la familia Brown de peste un an, nu se obișnuise încă de tot să aibă o cameră a lui și nu era genul de urs căruia să-i placă riscul.

În timp ce își muia distrat laba în borcanul cu marmeladă, pregătit să se culce la loc, Paddington ciuli urechile și ascultă.

Se auzeau voci din grădină – chiar destul de multe. O ușă se trânti de câteva ori și pe urmă, la distanță, auzi un zgomot remarcabil de asemănător cu zăngănitul unor farfurii, urmat de vocea domnului Brown strigând altora ce să facă.

Paddington se dădu grabnic jos din pat și alergă la fereastra din cealaltă parte a camerei. Zgomotele erau cât se poate de interesante, nici nu-i trecea prin cap să piardă ceva. Se uită pe geam și mai să cadă pe spate de uimire la ce-i văzură ochii. Suflă tare peste sticlă și o frecă bine cu laba, să se asigure că nu visează.

Pentru că pe pajiște, afară, întreaga familie Brown – domnul și doamna Brown, Jonathan și Judy – se adunaseră în jurul

unui coș mare de răchită. Și nu numai atât, dar doamna Bird, menajera, apăru din bucătărie chiar sub ochii lui, cu un platon enorm umplut ochi cu sendvișuri.

Paddington se dădu jos de pe pervaz și se grăbi spre parter. Totul era foarte misterios și categoric merita cercetat.

— Contați pe Paddington, ziseră toți atunci când ursulețul dădu buzna pe ușa bucătăriei, exact când ei închideau capacul coșului.

— Ursul ăsta simte miros de sendviș cu marmeladă de la doi kilometri distanță, bombăni doamna Bird.

— Serios acum, zise Judy, fluturând degetul arătător pe sub nasul ursulețului. Trebuia să fie o surpriză. Ne-am trezit special mai devreme.

Paddington se uită de la unul la altul tot mai surprins.

— Nu s-a întâmplat nimic, Paddington, râse doamna Brown. N-ai de ce să intri în panică. Mergem doar la un picnic pe râu.

— Și facem întrecere, strigă Jonathan, fluturând prin aer un minciog. Tata a promis un premiu cui prinde primul pește.

Ochii lui Paddington se făcură tot mai mari.

— Un picnic? exclamă el. Nu cred că am mai fost vreodată la un picnic pe râu.

— Numai bine, zise domnul Brown răsucindu-și mustața. O să mergi acum. Așa că grăbește-te să mănânci micul dejun. Este o zi minunată și trebuie să profităm cât mai mult de ea.

Paddington nu avea nevoie de alt îndemn. În timp ce familia Brown era ocupată să încarce în mașină cele trebuincioase la picnic, dădu fuga în casă, unde îl aștepta micul dejun. Îi plăcea să facă lucruri noi și abia aștepta excursia din ziua aceea. Unul dintre cele mai plăcute lucruri din viața lui alături de familia Brown era că avea parte de numeroase surprize.

— Sper să nu ajung niciodată să fi făcut totul, doamnă Bird, zise el când menajera intră în sufragerie să verifice dacă își terminase pâinea prăjită cu marmeladă. Altfel nu mi-ar mai rămâne nicio surpriză.

— Hmm, răspunse aspru doamna Bird în timp ce-l zorea să iasă din cameră. Să vezi ce surpriză te așteaptă dacă nu-ți speli resturile de ouă cu șuncă de pe mustăți, înainte să pleci. N-am mai întâlnit niciodată un urs care să se murdărească în halul ăsta.

Paddington făcu o față jignită și dispăru pe hol.

— Încercam numai să mă mișc cât mai repede, doamnă Bird, explică el.

Dădu totuși fuga spre baia de la etaj. Avea câteva lucruri importante de făcut înainte să pornească la drum. Întâi de toate, trebuia să-și pregătească valiza și pe urmă să consulte atlasul. Paddington era îndrăgostit de geografie și gândul că va participa la un picnic pe râu îi stârnea un mare interes. Suna cât se poate de neobișnuit.

* * *

— Nu știi de ce, zise doamna Bird, aranjându-și pălăria poate pentru a patruzecea oară, dar, de fiecare dată când familia asta pleacă undeva, ia lucruri cât să ajungă o lună unui regiment.

Familia Brown se înghesuise în mașină și înainta târâș-grăpiș spre râu. În afară de membrii familiei, de doamna Bird și de Paddington, mai erau coșul de picnic, un gramofon, un teanc de discuri, mai multe pachete, câteva mincioguri, ca să nu mai vorbim de câteva umbrele, un cort și un morman de perne.

Doamna Brown se foi incomodată, dându-i dreptate doamnei Bird. Valiza de piele a lui Paddington o împungea în spate, iar pălăria veche a ursulețului, pe care el insistă s-o poarte ca să nu facă insolație, o tot gădila pe obraz.

— Mai avem mult de mers? întrebă ea.

Paddington, care stătea lângă ea pe locul din față, își verifică harta.

— Cred că e primul viraj la dreapta, anunță el, urmărind drumul cu laba.

— Tare sper să ai dreptate, zise doamna Brown.

Deja o luaseră de dimineață pe un drum greșit pentru că Paddington urmărise din greșeală pe hartă o bucată de marmeladă uscată.

— Mi se pare caraghios să virezi la dreapta după o bucată de marmeladă, mormăi domnul Brown. Polițistului ăluia nu i-a plăcut deloc.

Îngrijorat să nu ia amendă, Paddington scoase capul pe geam și adulmecă aerul.

— Cred că suntem aproape, domnule Brown, zise el. Simt un miros neobișnuit.

— Acolo-i fabrica de gaz, zise domnul Brown, urmărind direcția înspre care arăta Paddington. Râul este în partea *asta*.

Chiar când vorbea, cotiră după un colț și acolo, în fața lor, se ivi o mare întindere de apă.

Lui Paddington îi străluciră ochii, iar în timp ce restul descărcau proviziile, el stătu pe malul apei și cercetă peisajul. Era cât se poate de impresionat.

Drumul care mergea de-a lungul râului era plin de lume și peste tot se vedeau ambarcațiuni. Bărci cu vâsle, canoe, gabare și veliere cu pânzele albe umflate de vânt. În timp ce ursulețul se uita la el, prin dreptul lui trecu un vas cu aburi plin cu pasageri, care ridică un val mare și făcu să se clatine bărcile mai mici. Toată lumea de la bord părea foarte veselă și fericită, iar câteva persoane arătară spre Paddington și făcură cu mâna.

Paddington le răspunse ridicându-și pălăria și apoi se întoarse spre ceilalți.

— Cred că o să-mi placă râul, anunță el.

— Și eu sper, dragă, zise cam neliniștită doamna Brown. Picnicul e cadou pentru tine.

Se uită la șirul de ambarcațiuni acostate la debarcader. Cu o zi înainte, ideea domnului Brown de a merge la picnic pe

râu i se păruse grozavă. Dar acum, când ajunseseră acolo, o sâcâia un sentiment neplăcut, pe care știa că îl simțea și doamna Bird. De aproape, bărcile păreau oribil de mici.

— Ești convins că sunt sigure, Henry? întrebă ea, privindu-le cam agitată.

— Sigure? repetă domnul Brown, în timp ce deschidea drumul spre debarcader. Evident că sunt sigure, Mary. Lasă totul în seama mea. Te desemnez șef peste frânghii și tot restul, Paddington, strigă el. Asta înseamnă că poți sta la cârmă.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Brown, zise Paddington, simțindu-se deosebit de important.

Se urcă pe barcă cu ochii strălucind de încântare și examinează grijuliu totul cu labele.

— Barcagiul e foarte ocupat, zise domnul Brown, când îi ajută și pe ceilalți să urce. I-am spus că plecăm singuri.

— Paddington! exclamă doamna Brown, în timp ce aduna de pe fundul bărcii cea mai bună pălărie de soare a doamnei Bird. Ai grijă ce faci cu minciogul acela. O să retezi capul cuiva.

— Gata, zise domnul Brown, așezându-se pe banca bărcii și apucând ferm vâslele. Pornim. Fii atent la cârmă, Paddington.

— Ce să fac, domnule Brown? strigă Paddington.

— Trage de frânghii, strigă la rândul lui domnul Brown. Haide – laba stângă jos.

— Vai de mine, zise doamna Bird, agățându-se speriată de marginea bărcii și ținându-și bine umbrela cu cealaltă mână.

Vedea deja cu coada ochiului că mai multă lume se uita la ei.

În spatele bărcii, Paddington trăgea tare de cele două frânghii legate de cârmă. Nu era foarte sigur dacă domnul Brown se referea la stânga lui, adică a domnului Brown, sau la propria lui stângă, așa că trase de amândouă, să fie sigur. Domnul Brown vâslea zdravăn și toată lumea aștepta curioasă.

— Mă gândeam, Henry, zise doamna Brown, după ce trecură câteva clipe, că ți-ar fi fost mult mai ușor dacă dezlegai mai întâi barca de debarcader.

— Cum? exclamă domnul Brown, ștergându-și fruntea de sudoare și uitându-se scurt peste umăr. N-a făcut nimeni asta?

— Mă ocup eu, domnule Brown, strigă Paddington plin de importanță și se cățăără pe marginea bărcii. Eu sunt șeful peste frânghii.

Familia Brown așteptă răbdătoare ca Paddington să verifice odgonul. Nu se descurca prea grozav cu nodurile, era cam greu pentru labele lui, dar în cele din urmă anunță că totul era gata.

— Bun! strigă domnul Brown, încordându-se din nou. Pornim. Eliberează parâma, Paddington. Țineți-vă bine cu toții!

— Ce să fac, domnule Brown? strigă Paddington peste pleoscăitul apei.

Un picnic pe râu se dovedea ceva mult mai complicat decât se așteptase. Erau atâtea frânghii de care trebuia să tragă,

încât se cam zăpăcise. Domnul Brown îi spusese mai întâi să dezlege frânghia. Acum le strigase tuturor să se țină bine.

Paddington închise ochii și se ținu de frânghie cu amândouă labele cât putu de strâns.

Nu-și dădu seama prea exact ce se întâmplă apoi. Acum stătea în barcă, în clipa următoare, barca nu mai era nicăieri.

— Henry! strigă doamna Brown, după ce se auzi un pleoscăit sonor. Pentru numele lui Dumnezeu! Paddington a căzut în apă!

— Urs la apă! strigă și Jonathan în timp ce barca se îndepărta de mal.

— Țin'-te bine, Paddington! strigă Judy. Venim!

— Dar *m-am ținut* bine, strigă Paddington după ce ieși la suprafață aruncând stropi în jur. Așa am și căzut.

Doamna Brown împunse apa cu umbrela.

— Grăbește-te, Henry! strigă ea.

— Sunt sigură că Paddington nu știe să înoate, zise Judy.